

Art de llarg recorregut

El Cercle Artístic Sant Lluç reconeix la trajectòria de Josep Pla-Narbona amb una exposició dels seus dibuixos primerencs i l'entrega de la medalla d'or de l'entitat

Josep Pla-Narbona al seu estudi de La Floresta, on viu des de fa dues dècades, treballant una de les seves últimes pintures Foto: EL PUNT AVUI.

Els últims dies s'està barallant amb l'atmosfera tragicòmica d'una obra que parodia el narcisisme de la societat actual. Reclòs en el seu lluminós estudi de la Floresta, interroga els blaus amb l'anhel que suggereixin una buidor que endureixi l'ànima, i pareix figures turmentades, d'aspecte grotesc i en postures i mirades torturades. No és amable la pintura de Josep Pla-Narbona (Barcelona, 1928). Tampoc ho ha estat la seva vida, marcada de petit per l'orfandat, de jove per l'asfíxia franquista i, ja de gran, per un daltabaix emocional. Pla-Narbona és un creador plàstic essencial del tot que va insuflar nova avantguarda a la pèrfida postguerra. Polièdric, però sobretot considerat com a dissenyador gràfic, disciplina de la qual va ser un avançat als anys seixanta a l'Estat. Força tard, però se li va

reconèixer el 2004 amb la concessió del Premio Nacional de Diseño.

Pla-Narbona ha afrontat els neguits de la creació des de molts camps. Gravador, escultor, pintor... “i, per sobre de tot, dibuixant”, exclama. D'aquí ve la il·lusió que li fa l'exposició que li dedica el Cercle Artístic Sant Lluç (oberta fins al 5 de desembre) amb els apunts del natural que va crear als primers seixanta, uns treballs primerencs i tendres en què es comença a insinuar el talent d'un artista –“no me'n diguis més, d'artista, em molesta molt”– obsessionat a ser profund i sintètic alhora. “He sigut sempre un creador perfeccionista. Quan havia de contractar algú per a l'estudi, sempre li feia fer un oval a mà. Tots fracassaven, és clar. Però avui, amb les noves tecnologies, aquest do ha quedat desvirtuat. Tot ha canviat, sí, però al creador no hi ha cap màquina que el pugui substituir”, adverteix.

“Ara ja només pinto. Em deien que com que era bon dibuixant no podia ser bon pintor”, relata, amb un mesurat sentit de l'humor. Pla-Narbona és un pintor tardà: va agafar els pinzells a mitjan setanta i durant una llarga dècada va crear en solitud, atrapat en un infern personal que, en silenci, va sedimentar el seu llenguatge pictòric fins a bregar-lo de caràcter autèntic. “No podria pintar sense un sentit dramàtic; la meva vida és en la meva obra”, remarca, i llavors discuteix amb sí mateix si el seu món d'imatges, que sent emanar del subconscient, pertany al surrealisme, com diuen els experts. “Jo no me'n sento pas, de surrealista, tot i que potser en el fons potser sí que ho sóc. El vaig viure a París, als anys cinquanta...”, en concret, entre el 1956 i el 1958, un període curt però clau per al futur desplegament de la seva carrera. “Vaig acabar fart de la suficiència dels francesos. Em sentia inútil, arribava amb febre a casa cada dia”, però l'experiència en l'agència de publicitat en què va treballar el va marcar a la tornada a Barcelona.

“L'aurèola de París em va convertir en un triomfador”, i dels èxits internacionals que encadenava, Pla-Narbona en va extreure les llavors per sembrar innovació en l'erm terreny del seu país. Va ser el fundador i el primer president dels Grafistes del FAD, des d'on va instaurar els premis Laus de disseny, una referència mundial. També va presidir l'Alliance Graphique Internationale a Espanya durant més de quaranta anys. El seu currículum es menjaria l'article sencer.

En el marc de l'exposició, fa pocs dies Sant Lluç li va lliurar la medalla d'or de l'entitat. Així i tot es continua trobant a faltar un reconeixement al més alt nivell institucional, segurament en forma d'exposició antològica que reveli i connecti totes les seves facetes creatives. "He sigut discret i pencaire. Em sento una persona afortunada perquè hi ha hagut alguna gent que s'ha cregut que era un geni. He sigut poc polític. Sóc català d'essència, però mai m'he afiliat a cap partit. Això, segurament, m'ha apartat d'una certa glòria", explica sense lament, mentre recorda algunes de les aventures artístiques que més feliç l'han fet, sobretot dins de l'editorial que va fundar, Llibres de Sinera, que dirigia Felip Cid i que el va unir per sempre més a Salvador Espriu, un dels seus mites, "un home molt empenyador, mai es conformava amb res; després hi pensaves i t'adonaves que tenia raó".

Publicat a:

-El Punt Avui. Edició Nacional 04-11-2012 Pàgina 35

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/590120-art-de-llarg-recorregut.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui